

Súd: Okresný súd Trnava
Spisová značka: 36Cb/78/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6119286043
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 01. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Smolko
ECLI: ECLI:SK:OSTT:2020:6119286043.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Trnava v konaní pred sudcom JUDr. Martinom Smolkom, v právnej veci žalobcu: IMPULS-LEASING Slovakia s.r.o., so sídlom Mostová 2, 811 02 Bratislava - Staré Mesto, IČO: 36 745 804, právne zastúpený: URBÁNI & Partners s.r.o., sídlom Skuteckého 17, 974 01 Banská Bystrica, IČO: 36 646 181 proti žalovanému: PeU., za účasti intervenienta na strane žalovaného: F. obaja právne zastúpení: Kanisová & Kanis Advokátska Kancelária s.r.o., so sídlom Ďumbierska 3F, 831 01 Bratislava, o zaplatenie 10.000 eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

I. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi sumu 10.000 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 10.000 eur od 1.7.2018 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

II. Žalovaný a intervenient na strane žalovaného sú p o v i n n í spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania v celom rozsahu s tým, že o výške náhrady trov konania bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobca sa návrhom na vydanie platobného rozkazu domáhal vydania rozhodnutia, v ktorom by súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť mu istinu vo výške 10.000 eur spolu s úrokom z omeškania špecifikovaným v petite žaloby ako aj náhradu trov konania a to titulom Zmluvy o pristúpení k záväzku. V žalobe uviedol, že medzi žalobcom ako veriteľom a obchodnou spoločnosťou AGROPRET - PULZ, a.s., ako dlžníkom bola dňa 8.6.2016 uzavretá Úverová zmluva č. ZX. v znení Dodatkov č. 1 až 5. Predmetom zmluvy je záväzok žalobcu poskytnúť AGROPRET - PULZ, a.s. účelový úver maximálne vo výške 550.000 eur za účelom úhrady kúpnych cien hnuiteľných vecí, ktoré nadobudne AGROPRET - PULZ, a.s. do svojho výlučného vlastníctva a následne prevedie vlastnícke právo k nim na tretie osoby v rámci svojho predmetu podnikania, a tomu zodpovedajúci záväzok AGROPRET - PULZ, a.s. poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť žalobcovi spolu s dohodnutými poplatkami a príslušenstvom podľa zmluvy. Žalobca predkladá spolu so žalobou výpisy z účtov žalobcu, z ktorých vyplýva, v akej výške bol AGROPRET - PULZ, a.s. poskytnutý úver. Dňa 21.6.2017 bola medzi žalobcom ako veriteľom a žalovaným ako spoludlžníkom uzavretá Zmluva o pristúpení k záväzku č. F., na základe ktorej žalovaný pristúpil k záväzku AGROPRET - PULZ, a.s. vyplývajúceho zo zmluvy o úvere. Nakoľko zo strany AGROPRET - PULZ, a.s. ako ani zo strany žalovaného nedošlo k splneniu ich záväzku vyplývajúceho zo zmluvy o úvere, a to ani k čiastočnému splneniu, z dôvodu zosplatnenia poskytnutého úveru, pristúpil žalobca k súdному vymáhaniu časti splatnej pohľadávky vo výške 10.000 eur voči žalovanému v zmysle článku II. Zmluvy o pristúpení k záväzku.

2. Podľa § 11 ods. 1 zák. č. 307/2016 Z.z. o upomínacom konaní proti platobnému rozkazu môže žalovaný podať odpor, ktorý musí byť vecne odôvodnený. Podaním odporu sa platobný rozkaz zrušuje; to neplatí, ak bol odpor odmietnutý. Podaný odpor nemožno vziať späť.

3. Okresný súd Banská Bystrica vyhovel návrhu na vydanie platobného rozkazu a vydal dňa 29.5.2019 platobný rozkaz č.k. 35Up/571/2019 - 8.

4. Nakoľko žalovaný včas podal proti platobnému rozkazu odpor s odôvodnením, v zmysle § 11 ods. 1 zák. č. 307/2016 Z.z. sa platobný rozkaz zrušil a vec bola na návrh žalobcu postúpená tunajšiemu súdu na jej prejednanie.

5. Žalovaný v odpore (č.l. 11 spisu) uviedol, že v čase podpisu Zmluvy o pristúpení k záväzku bol žalovaný ženatý a predmetnú dohodu uzavrel bez súhlasu druhého manžela. § 145 ods. 1 Občianskeho zákonníka ustanovuje, že bežné veci týkajúce sa spoločných vecí môže vybavovať každý z manželov. V ostatných veciach, ktoré sa týkajú spoločných vecí, je potrebný súhlas oboch manželov, inak je právny úkon neplatný. Pristúpenie k záväzku v sume 550.000 eur nie je bežnou vecou a zároveň sa tento záväzok dotýka spoločných vecí v bezpodielovom spoluvlastníctve manželov (ďalej BSM), nakoľko podľa § 147 ods. 1 Občianskeho zákonníka, pohľadávka veriteľa len jedného z manželov, ktorá vznikla za trvania manželstva, môže byť pri výkone rozhodnutia uspokojená i z majetku patriaceho do bezpodielového spoluvlastníctva manželov. Z toho dôvodu bol nevyhnutný súhlas druhého manžela žalovaného a takýto právny úkon žalovaného je absolútne neplatný, tak ako to uviedol i Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej Ústavný súd SR) vo svojom Náleze sp. zn.: I. ÚS 26/2010-26, podľa ktorého právny úkon - dohoda o pristúpení k záväzku je cez prizmu dobrých mravov absolútne neplatný, nakoľko „...spoločník (fyzická osoba) bez súhlasu svojho manžela s dohodou s veriteľom pristúpil k záväzku spoločnosti, a teda sa stane spoločníkom a nerozdielnym dlžníkom popri spoločnosti, pričom predpokladaným cieľom tohto konania je vytvoriť možnosť exekučného usporiadania predmetnej pohľadávky z vecí patriacich do BSM“. Následne dodal: „pre aplikáciu § 145 ods. 1 Občianskeho zákonníka nie je nevyhnutné, aby išlo o priamy či bezprostredný vzťah právneho úkonu k spoločným veciam postačí, ak ide o vzťah sekundárny (nepriamy) či vzťah účinkov alebo možných dôsledkov tohto právneho úkonu vo sfére spoločných vecí.“ Žalovaný preto považuje pristúpenie k záväzku vo vyššie uvedenej výške za neprimerané zaťaženie žalovaného a v rozpore s dobrými mravmi, čo taktiež vedie k neplatnosti právneho úkonu. Ako uviedol i Krajský súd v Prešove vo svojom rozhodnutí sp.zn.: 3Co/3/2011, „...zmyslom a cieľom úverových zmlúv nemôže byť neprimerané zaťaženie žalovaného a niekoľkoročný stav splácania dlhu. Takýto stav je na úkor kvality života človeka a žalobca to vyvolal neprimeranými úverovými podmienkami bez poznania reálnej schopnosti žalovaného splatiť úver za podmienok vopred stanovených žalobcom.“ Vzhľadom na uvedené skutočnosti navrhol, aby bol napadnutý platobný rozkaz zrušený.

6. Žalobca vo vyjadrení k odporu (č.l. 24 spisu) uviedol, že žalovaný v podanom odpore uvádza, že v čase podpisu Zmluvy o pristúpení k záväzku bol ženatý a zmluvu uzavrel bez súhlasu svojej manželky, pričom poukázal na ustanovenie § 145 ods. 1 Občianskeho zákonníka a na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky č.k I. ÚS 26/2010-26 zo dňa 8.12.2010. Ďalej uviedol, že pristúpenie k záväzku považuje za neplatné z dôvodu jeho rozporu s dobrými mravmi, pričom podporne poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 3Co/3/2011. V danom spore je nesporný právny dôvod vzniku záväzku, ku ktorému žalovaný pristúpil a taktiež je nesporná výška záväzku vzniknutá z Úverovej zmluvy, ku ktorému pristúpil. Ďalej nie je sporná výška pohľadávky, nárok na zaplatenie ktorej si žalobca v tomto spore voči žalovanému uplatňuje. Žalovaný taktiež žiadnym spôsobom nerozporuje skutočnosť, že dňa 21.6.2017 bola medzi žalobcom ako veriteľom a žalovaným ako spoludlžníkom uzavretá Zmluva. Vznesenou námietkou však žalovaný namieta neplatnosť zmluvy z dôvodu neexistencie súhlasu jeho manželky s jej uzavretím v zmysle § 145 ods. 1 Občianskeho zákonníka a z dôvodu rozporu pristúpenia k záväzku vzniknutého z úverovej zmluvy s dobrými mravmi. S predmetnými právnymi závermi žalovaného sa žalobca absolútne nestotožňuje a zmluvu považuje za platnú, účinnú a nepriečiacu sa dobrým mravom. Za účelom podania relevantného vyjadrenia k odporu žalovaného je nevyhnutné, aby bolo v danom spore preukázané, či v čase uzavretia Zmluvy bol žalovaný ženatý a ak áno, či jeho bezpodielové spoluvlastníctvo existovalo, resp. či v danom prípade nedošlo k niektorej modifikácii bezpodielového spoluvlastníctva manželov v zmysle § 143a Občianskeho zákonníka, nakoľko doposiaľ v tomto spore nie sú žiadnym spôsobom preukázané tvrdenia žalovaného o tom, že bol v čase uzavretia zmluvy ženatý, ako ani to že túto Zmluvu uzavrel bez súhlasu jeho manželky. Aj napriek uvedenému však podáva k podanému odporu žalobca vyjadrenie. Podľa § 145 ods. 1 Občianskeho zákonníka, bežné veci týkajúce sa spoločných vecí môže vybavovať každý z manželov. V ostatných veciach je potrebný súhlas oboch manželov; inak je právny úkon neplatný.

Podľa § 145 ods. 2 Občianskeho zákonníka, z právnych úkonov týkajúcich sa spoločných vecí sú oprávnení a povinní obaja manželia spoločne a nerozdielne. Podľa § 147 ods. 1 Občianskeho zákonníka, pohľadávka veriteľa len jedného z manželov, ktorá vznikla za trvania manželstva, môže byť pri výkone rozhodnutia uspokojená i z majetku patriaceho do bezpodielového spoluvlastníctva manželov. Ak už najvyšší súd odmietol odklon od doterajšej judikatúry (na čo podľa ústavného súdu in concreto mal relevantný a obhájitelný dôvod) mal posúdiť predmetný právny úkon (dohodu o pristúpení k záväzku) cez prizmu dobrých mravov; pretože aj v tomto kontexte sa javí, že môže ísť o úkon priečiaci sa dobrým mravom (contra bonos mores), a teda neplatný (§ 39 Občianskeho zákonníka). Nemožno totiž v danom prípade nezohľadniť ani tú skutočnosť, že manžel sťažovateľky realizoval podnikateľskú činnosť nie vo vlastnom mene a na vlastnú zodpovednosť, ale účasťou na podnikaní právnickej osoby - spoločnosti s ručením obmedzeným. Pojmovým znakom tejto obchodnej spoločnosti je práve obmedzené ručenie spoločníka za jej záväzky (§ 106 Obchodného zákonníka) a aj oddelenie záväzkov spoločnosti a spoločníka. Kým spoločnosť zodpovedá za porušenie svojich záväzkov celým svojím majetkom, spoločník ručí za záväzky spoločnosti len do výšky svojho nesplateného vkladu zapísaného v obchodnom registri. Podnikateľské riziko spojené s prípadnou platobnou neschopnosťou teda zaťažuje v zásade spoločnosť a ručenie spoločníka je zákonom limitované (v prípade manžela sťažovateľky išlo o sumu 140 000 Sk). Za týchto okolností sa javí aj ako odporujúce dobrým mravom keď spoločník (fyzická osoba) bez súhlasu svojho manžela (manželky) dohodou s veriteľom pristúpi k záväzku spoločnosti (v sume 1.115.735,40 Sk s príslušenstvom), a teda sa stane spoločným a nerozdielnym dlžníkom popri spoločnosti, pričom predpokladaným cieľom tohto konania je vytvoriť možnosť exekučného uspokojenia predmetnej pohľadávky z vecí patriacich do BSM, keďže ani spoločnosť a ani pristupujúci dlžník nie sú reálne schopní korelujúci záväzok splniť a nemajú ani vo výlučnom vlastníctve relevantný majetok postihnuteľný exekúciou (Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky č.k. I. ÚS 26/2010-26 zo dňa 8.12.2010). Pristúpením žalovaného k peňažnému záväzku iného dlžníka nevznikol spoločný záväzok manželov, pretože nešlo o vybavovanie záležitosti týkajúcej sa spoločných vecí, a z tohto dôvodu k takémuto právnomu úkonu nebol ani potrebný súhlas žalobkyne. Tento právny záver vylučujúci aplikáciu § 145 Občianskeho zákonníka v predmetnej veci zodpovedá hore uvedenému výkladu tohto ustanovenia. Pokiaľ na základe dohody o pristúpení k záväzku vznikne spoločný záväzok manželov, je veriteľ oprávnený na základe exekučného titulu vydanému proti obom alebo aj proti len jednému z manželov domáhať sa bez ďalšieho uspokojenia tohto záväzku z majetku patriaceho do bezpodielového spoluvlastníctva. Ustanovenie § 147 ods. 1 Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorého pohľadávka veriteľa len jedného z manželov, ktorá vznikla za trvania manželstva, môže byť pri výkone uspokojená i z majetku patriaceho do bezpodielového spoluvlastníctva, umožňuje uspokojenie i veriteľa z majetku v bezpodielovom spoluvlastníctve v prípadoch, ak veriteľ má pohľadávku iba voči jednému z manželov. V týchto prípadoch, v ktorých nejde o spoločný dlh manželov a na ktoré sa preto ani nevzťahuje § 145 Občianskeho zákonníka, je povinný druhý manžel, ktorý nie je dlžníkom, strpieť, aby veriteľova pohľadávka bola uspokojená z majetku v bezpodielovom spoluvlastníctve oboch manželov. Nepriaznivé dopady vyplývajúce z tohto ustanovenia pre toho manžela, voči ktorému veriteľ nemá pohľadávku, sú dôsledkom existencie bezpodielového spoluvlastníctva, s ktorým je spätá nutnosť vzájomného zdieľania majetkového osudu manželov do doby, pokiaľ ich bezpodielové spoluvlastníctvo trvá. Vzhľadom na konštrukciu, vznik a rozsah bezpodielového spoluvlastníctva manželov možno eliminovanie týchto nepriaznivých dopadov riešiť len zmenou rozsahu bezpodielového spoluvlastníctva alebo jeho zánikom. Základnou podmienkou aplikácie § 145 ods. 1 a ods. 2 Občianskeho zákonníka na konkrétny prípad je existencia právneho úkonu týkajúceho sa spoločných vecí. Pokiaľ táto podmienka nie je splnená, sú úvahy o tom, či v konkrétnom prípade išlo o bežnú vec alebo nie, a teda či k | právnomu úkonu bol alebo nebol potrebný súhlas druhého manžela, ako aj úvahy o solidárnom postavení manželov vo vzťahu k týmto právnym úkonom bezpredmetné. Predmetom bezpodielového spoluvlastníctva manželov sú veci v právnom slova zmysle, a to hmotné statky alebo ovládateľné prírodné energie, ktoré slúžia potrebám ľudí. Práva a iné majetkové hodnoty, ktoré sú v zmysle § 118 Občianskeho zákonníka predmetom občianskoprávných vzťahov, pokiaľ sú nadobudnuté niektorým z manželov počas trvania manželstva, môžu tvoriť iba súčasť oddeleného majetku každého z manželov. Formulácia § 145 ods. 2 Občianskeho zákonníka „z právnych úkonov týkajúcich sa spoločných vecí“ vyjadruje, že ide o právne úkony, ktoré sa týkajú už existujúcich spoločných vecí, teda nie vecí, ktoré sa ešte len právnym úkonom nadobúdajú t.j. stávajú sa spoločnými až samotným právnym úkonom. To znamená, že druhý manžel sa nemusí dovolávať relatívnej neplatnosti podľa ustanovenia § 40a Občianskeho zákonníka v spojení s § 145 ods. 1 Občianskeho zákonníka, nakoľko individuálne záväzky manželov nespádajú pod skutkovú podstatu ustanovenia § 145 ods. 1 Občianskeho zákonníka. O tom, že zákonodarca chcel v § 145 ods. 1 riešiť len priame nakladanie so spoločnou vecou, a nie sekundárne dopady, svedčí aj systematika

Občianskeho zákonníka. Úprava bezpodielového spoluvlastníctva je totiž zaradená do jeho druhej časti venovanej vecným právom, konkrétne do jej druhej hlavy pojednávajúcej o spoluvlastníckom práve. Táto systematika naznačuje, že § 145 ods 1 Občianskeho zákonníka sa týka výkonu vlastníckeho práva, teda práva vec držať, užívať, požívať jej plody a nakladať s ňou. Pri záväzkoch, ktoré majú len sekundárny vzťah k spoločnej veci, akými sú napríklad pristúpenie k dlhu, či prijatie pôžičky alebo úveru, sa však ani jedno z týchto nevykonáva. Tento záver potvrdzuje aj skutočnosť, že § 145 má skoro na slovo rovnaké znenie, aké mal § 138, ktorý sa týkal podielového spoluvlastníctva a ktorý sa bezpochyby vzťahoval len na priame nakladanie so spoločnou vecou. Zdá sa málo pravdepodobné, že zákonodarca mal úmysel totožným textom vyjadriť v rámci jednej a tej istej časti Občianskeho zákonníka niečo iné pre podielové a niečo iné pre bezpodielové spoluvlastníctvo. Práve naopak možno z tohto vyvodíť jeho zámer, aby sa pod spojením „vybavovanie vecí týkajúcich sa spoločných vecí“ rozumelo len priame nakladanie a práva spoločného majetku. Ak by chcel zákonodarca toto spojenie chápať v manželských vzťahoch širšie, vyjadril by ho odlišnou textáciou“ (HANUŠÁK, M. Manželia a dlhy Kritika nálezu Ústavného súdu SR. In Bulletin slovenskej advokácie. ISSN 1335-1079, 2015, roč. XXI, č. 6, s. 14-22). So závermi prijatými v predmetnom náleze Ústavného súdu Slovenskej republiky, z ktorých vyvodzuje žalovaný neplatnosť zmluvy, sa preto žalobca absolútne nestotožňuje. Ústavný súd Slovenskej republiky na základe tohto nálezu poskytol ochranu druhému z manželov pred ochranou veriteľov. Dôvody, ktorými odôvodnil záver o poskytnutí ochrany druhému z manželov nemajú oporu v žiadnom ustanovení Občianskeho zákonníka. Rovnako ani účel zákona Občianskeho zákonníka, ani jeho história a ani systematické súvislosti záveru predmetného nálezu závery Ústavného súdu Slovenskej republiky v ňom obsiahnuté nepodporujú. V neposlednom rade, ani ústavne konformný výklad, o ktorý sa Ústavný súd Slovenskej republiky pri odôvodnení predmetného nálezu opiera, nie je dostačujúcim pre odklon od doterajšej slovenskej judikatúry prezentovanej vo veci III. ÚS 341/2007, R 71/1994, R 1/1998, 4Cdo/123/2C08 a českej judikatúry prezentovanej vo veci 290bo/398/2005, 32Cdo/4885/2011, 33Cdo/1728/2013. Aj napriek prijatiu predmetného nálezu, tento nebol všeobecne rešpektovaný, čo vyplýva z rozhodnutí Krajského súdu Bratislava sp. zn. 8Co/1/2012, 6Co/292/2012 Krajského súdu Žilina sp. zn. 5Co/464/2016, Krajského súdu Trnava sp. zn. 9Co/342/2012 a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Cdo/234/2010, v ktorých odmietli závery prijaté v predmetnom náleze Ústavného súdu Slovenskej republiky. V prípade, ak by sa konajúci súd pri posudzovaní platnosti, resp. neplatnosti Zmluvy, priklonil k záverom uvedeným v predmetnom náleze Ústavného súdu Slovenskej republiky, tak žalobca poukazuje na to, že Ústavný súd Slovenskej republiky pripustil, že s pôvodnou judikatúrou by sa dalo súhlasiť vtedy, ak by manžel dlžník mimo masy bezpodielového spoluvlastníctva vlastnil majetok relevantnej hodnoty, ktorý by mohol byť predmetom exekučného uspokojenia veriteľa, v danom prípade žalobcu. Vzhľadom na uvedenú skutočnosť bude potom nevyhnutné skúmať majetkové pomery žalovaného existujúce v čase uzavretia Zmluvy. Žalovaný opiera svoje tvrdenie o rozpore zmluvy s dobrými mravmi závermi prijatými v Rozsudku Krajského súdu v Prešove sp. zn. 3Co/3/2011 zo dňa 12.10.2011, pričom konkrétne cituje časť odôvodnenia predmetného rozsudku, a to že „zmyslom a cieľom úverových zmlúv nemôže byť neprímerané zaťaženie žalovaného a niekoľkoročný stav splácania dlhu. Takýto stav je na úkor kvality života človeka a žalobca to vyvolal neprímeranými úverovými podmienkami bez poznania reálnej schopnosti žalovaného splatiť úver za podmienok vopred stanovených žalobcom“. Po oboznámení sa so znením tohto rozsudku máme za to, že predmetný rozsudok nie je relevantným dôkazom, na ktorý by mal konajúci súd v danom spore prihliadať, a to z dôvodu diametrálne odlišného skutkového a právneho stavu od skutkového a právneho stavu existujúceho v danom spore. V prípade sporu vedeného na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 11C/71/2010 (odvolacie konanie sa viedlo na Krajskom súde v Prešove pod sp. zn. 3 Co/3/2011), bol skutkový stav taký, že medzi žalobcom ako veriteľom a žalovaným ako dlžníkom (spotrebiteľom) bola uzavretá zmluva spotrebiteľskom úvere, na základe ktorej žalobca poskytol žalovanému úver vo výške 10.000,-Sk, ktorý sa žalovaný zaviazal uhrádzať formou 18-tich mesačných splátok za podmienok uvedených v zmluve o spotrebiteľskom úvere. Predmetom sporu bol nárok žalobcu na zaplatenie pohľadávky vyplývajúcej zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Nakoľko išlo o spotrebiteľský spor, na daný právny vzťah boli aplikované ustanovenia zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a Občianskeho zákonníka upravujúce oblasť spotrebiteľských zmlúv. Krajský súd v Prešove v odôvodnení predmetného rozsudku okrem iného uviedol, že „zmyslom a cieľom úverovania spotrebiteľov nemôže byť neprímerané zaťaženie spotrebiteľa a niekoľkoročný stav splácania dlhu, počas ktorého je spotrebiteľ vystavený stresovým situáciám. Takýto stav je na úkor kvality života človeka a žalobca to vyvolal neprímeranými úverovými podmienkami bez poznania reálnej schopnosti spotrebiteľa splatiť úver za podmienok vopred stanovených žalobcom, ktoré až na výšku úveru žalovaný nemohol nijako ovplyvniť (štandardná typová zmluva).“ Krajský súd formuloval tento záver z dôvodu, že žalobca postupoval pri uzatváraní zmluvy o spotrebiteľskom úvere nedbanlivo,

dostatočne neoveril životné náklady, dlhy a celkovú bonitu žalovaného ako spotrebiteľa úverovej služby. Žalovanému bol teda poskytnutý spotrebiteľský úver za cenu o 100% vyššiu oproti bankám aj napriek jeho nedostatočnej schopnosti zvládnuť splátky a tak dosiahnuť ďalší profit na sankciách, paušalizovaných poplatkoch a nákladoch na vymáhanie. Žalovaný sa na základe uvedených skutočností mohol dostať do nezvládnuteľného kruhu úver pre omeškanie so splátkami, na základe ktorého môže začať exekúcia. Zo skutkového a právneho stavu veci vedenej na Okresnom súde Trnava pod sp. zn. 36Cb/78/2019 jednoznačne vyplýva, že žalovanému nebol poskytnutý žiadny spotrebiteľský úver, žalovaný nepožíva postavenie spotrebiteľa, a preto na daný spor nie je možné aplikovať ustanovenia zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, ako ani ustanovenia Občianskeho zákonníka pojednávajúce o spotrebiteľských zmluvách. Na základe Úverovej zmluvy bol obchodnej spoločnosti AGROPRET - PULZ a.s., poskytnutý úver zo strany žalobca a tento právny vzťah sa spravuje výslovne ustanoveniami § 497 a nasl. Obchodného zákonníka a ustanoveniami Úverovej zmluvy. V danom prípade je dôležité upriamiť pozornosť na to, že žalovaný pristúpil na základe Zmluvy k záväzku vzniknutého z Úverovej zmluvy slobodne a s plným vedomím o právnom dôvode a výške záväzku, nakoľko v čase podpisu Zmluvy bol a aj v súčasnosti je štatutárnym orgánom obchodnej spoločnosti AGROPRET - PULZ a.s., (člen predstavenstva) a akcionárom uvedenej obchodnej spoločnosti, ktorý sa podieľa na jej základnom imaní vo výške 45 16%, t.j. vlastní 10 kusov akcií z celkového počtu 21 kusov akcií. Žalovaný teda na dôvažok poznal aj finančnú kondíciu AGROPRET - PULZ, a.s., vedel posúdiť možnosť vzniku povinnosti uhradiť za danú obchodnú spoločnosť záväzok vzniknutý z Úverovej zmluvy. Žalobca relevantným spôsobom odôvodnil tvrdenie, podľa ktorého právne závery formulované v odôvodnení rozsudku Krajského súdu v Prešove sp. zn. 3Co/3/2011 zo dňa 12.10.2011 nie je možné aplikovať v danom spore.

7. Žalovaný vo vyjadrení (č.l. 32) uviedol, že žalovaný dňa 21.6.2017 podpísal Zmluvu o pristúpení k záväzku č. ZPV/16/00009 na základe ktorej žalovaný pristúpil k záväzku obchodnej spoločnosti AGROPRET - PULZ, a.s. (nové obchodné meno: AGROPRET - PULZ, a. s. v likvidácii), vyplývajúceho z Úverovej zmluvy č. ZCE/16/00009 v znení Dodatkov. Žalobca vo vyjadrení uvádza, že je nevyhnutné, aby bolo preukázané, či v čase podpísania Zmluvy bol Žalovaný ženatý a ak áno, či jeho bezpodielové spoluvlastníctvo existovalo, resp. či v danom prípade nedošlo k niektorej z modifikácií bezpodielového spoluvlastníctva manželov v zmysle § 143a Občianskeho zákonníka. Žalovaný bol v čase uzavretia Zmluvy ženatý a nevlastnil hnuiteľný, či nehnuteľný majetok patriaci do jeho výlučného vlastníctva, z ktorého by bolo možné uspokojiť veriteľovu pohľadávku. Uvedené potvrdzuje priložený Sobášny list a Čestné vyhlásenie Žalovaného. Žalobca taktiež spochybňuje skutočnosť, že uvedená Zmluva bola podpísaná bez súhlasu manželky Žalovaného. Aj keď to zákon vyslovene nevyžaduje, je bežnou praxou, že pre zabezpečenie svojich pohľadávok pri právnych úkonoch tohto druhu si veritelia zabezpečia súhlas druhého z manželov, na ktorého má takýto právny úkon sekundárne účinky. Žalobca si žiadnym spôsobom nezabezpečil súhlas manželky žalovaného a ani nepreukázal, že by uvedeným súhlasom disponoval. Ustanovenie § 145 ods. 1 Občianskeho zákonníka uvádza: „Bežné veci týkajúce sa spoločných vecí môže vybavovať každý z manželov. V ostatných veciach je potrebný súhlas oboch manželov; inak je právny úkon neplatný.“ Základnou podmienkou aplikácie uvedeného ustanovenia na konkrétny prípad je existencia právneho úkonu týkajúceho spoločných vecí. Pokiaľ táto podmienka nie je splnená, sú úvahy o tom, či v konkrétnom prípade išlo o bežnú vec alebo nie, a teda či k právnomu úkonu bol alebo nebol potrebný súhlas druhého manžela vo vzťahu k právnomu úkonu, bezpredmetné. Spoločnou vecou sa rozumie vec, ktorá už patrí do bezpodielového spoluvlastníctva manželov v zmysle jeho zákonného vymedzenia uvedeného v ustanovení § 143 OZ. Je možné sa stretnúť s právnym názorom, že pokiaľ má byť na základe právneho úkonu vec ešte len do bezpodielového spoluvlastníctva manželov získaná, nepôjde o právny úkon týkajúci sa spoločnej veci. V tomto konkrétnom prípade nejde o právny úkon, ktorým by došlo k nadobudnutiu novej veci. Žalovaný pristúpil k záväzku dlžníka, no týmto právnym úkonom nenadobudol ako fyzická osoba žiaden majetok, či novú vec, ktorá by zväčšovala jeho majetok. Práve naopak, žalovaný sa zaviazal splatiť dlh dlžníka a nakoľko nedisponoval a ani nedisponuje majetkom, ktorý by patril do jeho výlučného vlastníctva, nie je možné uhradiť záväzok bez toho, aby došlo k zmenšeniu majetku patriaceho do bezpodielového spoluvlastníctva manželov. Z toho dôvodu v tomto prípade ide o právny úkon týkajúci sa spoločných vecí. Nakoľko ide o právny úkon týkajúci sa spoločnej veci a žalovaný sa zaviazal splatiť dlh dlžníka bez súhlasu manželky, z majetku patriaceho do bezpodielového spoluvlastníctva manželov, je zrejmé, že na uvedenú situáciu sa vzťahuje ustanovenie § 145 ods. 1 a z toho dôvodu ide o neplatný právny úkon. Uvedené potvrdzuje aj Nález Ústavného súdu SR sp. zn.: I. ÚS 26/2010-26, podľa ktorého právny úkon - dohoda o pristúpení k záväzku je cez prizmu dobrých mravov absolútne neplatný, nakoľko „...spoločník (fyzická

osoba) bez súhlasu svojho manžela s dohodou s veriteľom pristúpil k záväzku spoločnosti, a teda sa stane spoločníkom a nerozdielnym dlžníkom popri spoločnosti, pričom predpokladaným cieľom tohto konania je vytvoriť možnosť exekučného usporiadania predmetnej pohľadávky z vecí patriacich do BSM“. Krajský súd v Bratislave, v konaní vedenom pod sp. zn. 3Co/245/2009 uvádza: „Súd prvého stupňa so svojim záverom, že „úkon urobený manželom, ktorý je plne spôsobilý na právne úkony je úkonom platným a tento nemôže spochybníť akákoľvek intervencia druhého manžela“ v skutočnosti poprel existenciu § 145 ods. 1 Občianskeho zákonníka a teda jedinou možnú právnu ochranu manžela dotknutého právnymi úkonmi druhého manžela nad rámec bežných vecí, týkajúcich sa spoločných vecí manželov.“ Uvedené ustanovenie poskytuje ochranu práv manželky žalovaného a vďaka tomuto ustanoveniu sa môže brániť proti negatívnym účinkom právneho úkonu žalovaného. Konanie, ktorým by manželka bola ukrátená na svojich právach nakladať a disponovať so svojim majetkom pomernou časťou prislúchajúcou jej podľa zákona, by došlo k porušeniu jej práv chránených zákonom. Ústavný súd ďalej uvádza: „pre aplikáciu § 145 ods. 1 Občianskeho zákonníka nie je nevyhnutné, aby išlo o priamy či bezprostredný vzťah právneho úkonu k spoločným veciam postačí, ak ide o vzťah sekundárny (nepriamy) či vzťah účinkov alebo možných dôsledkov tohto právneho úkonu vo sfére spoločných vecí.“ Pri skúmaní sekundárnych dopadov a možných nepriamych dôsledkov právneho úkonu vo sfére majetku patriaceho do bezpodielového spoluvlastníctva manželov, sa musí predovšetkým zisťovať, či manžel, ktorý bol účastníkom právneho úkonu, vlastnil v čase jeho uskutočnenia majetok relevantnej hodnoty mimo masy bezpodielového spoluvlastníctva manželov, ktorý by mohol byť predmetom exekučného uspokojenia jeho veriteľa. Ak by sa však účinky právneho úkonu mohli prejavovať vo sfére spoločného majetku, keďže druhý z manželov by mohol byť v rámci exekučného konania pozbavený svojho spoluvlastníctva k spoločnej veci (§ 147 ods. 1 OZ), takáto situácia vyžaduje aplikáciu ustanovenia § 145 ods. 1 OZ. Žalobca doposiaľ žiadnym spôsobom nepreukázal, že by žalovaný vlastnil majetok mimo masy bezpodielového spoluvlastníctva manželov, z ktorého by mohla byť uspokojená pohľadávka žalobcu a preto máme za to, že vyššie uvedené sa v celom rozsahu vzťahuje na žalovaného. V náleze Ústavný súd taktiež poukazuje, že „na jednej strane stojí skutočnosť, že v zmysle staršej judikatúry ide len o záväzok manžela sťažovateľky, čo viedlo najvyšší súd k záveru, že nešlo o vybavovanie vecí týkajúcich sa spoločných vecí. Na druhej strane je však právnym dôsledkom tohto úkonu právny stav, že v prípade nesplnenia tohto záväzku manželom sťažovateľky sa veriteľ môže domáhať v exekučnom konaní uspokojenia svojej pohľadávky aj z majetku patriaceho do BSM, teda napr. predajom spoločných vecí - hnutelných či nehnuteľných tvoriacich masu BSM (§147 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Z tohto pohľadu sa nesporne javí, že účinky tohto právneho úkonu (pristúpenie k záväzku) sa môžu prejavovať aj vo sfére spoločných vecí ako to má na mysli práve § 145 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Na tomto nič nemení ani skutočnosť, že samotný právny úkon (dohoda o pristúpení k záväzku) zaväzuje len manžela sťažovateľky.“ Je nevyhnutné a samozrejmé, že pri hľadaní práva je potrebné vychádzať z individuálnych okolností každého jednotlivého prípadu. V tomto konkrétnom prípade je zrejmé, že žalovaný nedisponoval ani nedisponuje majetkom, ktorý by bol jeho výlučným vlastníctvom, resp. by nepatrila do bezpodielového spoluvlastníctva manželov. Z toho dôvodu sa plne stotožňujeme s vyššie uvedeným Nálezom Ústavného súdu a považujeme za nevyhnutné aplikovať ustanovenia § 145 ods. 1 OZ. Žalobca vo svojom vyjadrení uvádza, že nie je možné použiť citovaný rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 3Co/3/2011 zo dňa 12.10.2011, nakoľko je skutkový stav diametrálne odlišný. Sám žalobca uvádza, že krajský súd formuloval tento záver z dôvodu, že žalobca postupoval pri uzatváraní zmluvy o spotrebiteľskom úvere nedbanlivo, dostatočne neoveril životné náklady, dlhy a celkovú bonitu žalovaného ako spotrebiteľa úverovej služby. Žalobca v tomto konkrétnom prípade taktiež nedostatočne overil majetkové pomery Žalovaného ako i skutočnosť, že si nezabezpečil súhlas manželky a z toho dôvodu postupoval pri uzatváraní zmluvy so žalovaným nedbanlivo. Predmetné rozhodnutie sa týka spotrebiteľskej zmluvy, no nič to nemení na skutočnosti, že v tomto prípade k záväzku dlžníka pristúpil žalovaný ako fyzická osoba. Žalobca z toho dôvodu mal overiť všetky majetkové pomery žalovaného, čím by zistil, že uvedený záväzok nie je schopný splácať. Avšak odhliadnuc od uvedeného, je povinnosťou všeobecného súdu zohľadniť všetky relevantné individuálne okolnosti súdnej veci a prihliadnuť na ne aj cez prizmu dobrých mravov, keďže nesúlad právneho úkonu s nimi vedie k jeho neplatnosti. Povinnosť všeobecného súdu posúdiť obsah zmluvy aj z hľadiska súladu s dobrými mravmi je zvýraznená v tých prípadoch, keď ju účastník konania výslovne namieta. Súd je totiž povinný skúmať absolútnu neplatnosť právneho úkonu. O rozpor právneho úkonu s dobrými mravmi uvedený v ustanoví § 3 ods. 1 OZ, podľa súdnej praxe pôjde, ak by jeden z manželov bez súhlasu druhého manžela dohodou s veriteľom pristúpil k záväzku spoločnosti nie nepatrnej hodnoty presahujúci rámec bežných majetkových pomerov manželov a stal sa tak bežným a nerozlučným spoločníkom popri spoločnosti, pričom predpokladaným cieľom tohto konania bolo vytvoriť možnosť exekučného

uspokojenia predmetnej pohľadávky z vecí patriacich do bezpodielového spoluvlastníctva manželov za situácie, keď ani spoločnosť ani prístupujúci dlžník neboli reálne schopní korelujúci záväzok splniť a vo svojom výlučnom vlastníctve nemali ani relevantný majetok postihnuteľný exekúciou. Uvedené potvrdzuje aj Krajský súd v Bratislave, v konaní vedenom pod sp. zn. 3Co/245/2009 ako aj Nález Ústavného súdu, sp. zn. I. ÚS 25/2010, či rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 17 Co 6/2013.

8. Dňa 13.11.2019 oznámila ZIZ. manželka žalovaného vstup do konania ako intervenient na strane žalovaného.

9. Súd vo veci vykonal dokazovanie výsluchom právnych zástupcov strán, žalovaného, oboznámením sa s listinnými dôkazmi a to predovšetkým s úverovou zmluvou, jej dodatkami, zmluvou o prístupení k záväzku ako i s celým obsahom spisového materiálu a zistil nasledujúci skutkový a právny stav:

10. Právna zástupkyňa žalobcu v konaní uviedla, že žaloba je podaná dôvodne. K absolútnej neplatnosti uviedla, že záväzok vzniknutý zo zmluvy o prístupení k záväzku, bol zrealizovaný žalovaným slobodne a z vlastnej vôle. Vzhľadom k tomu že v spoločnosti AGROPRET-PULZ a.s. bol žalovaný členom predstavenstva, mal vedomosť o tom, že spoločnosť uzatvorila úverovú zmluvu pôvodne na 550.000 eur, pričom on dňa 21.6.2017 v dôsledku spoplatnenia úveru tejto spoločnosti pristúpil k záväzku č. ZC.9. Čo sa týka namietania rozporu s dobrými mravmi, tak len samotná možnosť exekučného postihu celého majetku v bezpodielovom spoluvlastníctve manželov na vymoženie pohľadávky len jedného z manželov nezakladá rozpor právneho úkonu s dobrými mravmi, pretože ide o zákonom výslovne predpokladanú možnosť konštituovanú v § 147 Občianskeho zák. Nepriaznivé dopady vyplývajúce z tohto ustanovenia pre toho manžela, voči ktorému nemá veriteľ pohľadávku sú dôsledkom existencie bezpodielového spoluvlastníctva, s ktorým je spätá nutnosť vzájomného zdieľania majetkového osudu manželov do doby pokiaľ BSM trvá. Vzhľadom na konštrukciu, vznik a rozsah BSM možno eliminovaním nepriaznivých dopadov riešiť len zmenou rozsahu BSM alebo jeho zánikom. V tom čase mohol žalovaný riešiť zrušenie alebo zúženie BSM počas manželstva. Záväzok vzniknutý zo zmluvy o prístupení k záväzku je peňažným záväzkom a v jeho prípade nešlo o dispozíciu so spoločným majetkom žalovaného a jeho manželky, pretože za trvania manželstva môžu mať manželia niektoré veci vo svojom výlučnom vlastníctve a teda aj dlh vzniknutý zo zmluvy o prístupení k záväzku mohol byť prípadne uhradený aj z takéhoto majetku bez toho aby mohol byť spoločný majetok žalovaného a jeho manželky vôbec dotknutý. Na otázku súdu čo bolo dôvodom dodatočného uzatvorenia Zmluvy o prístupení k záväzku dňa 21.6.2017 uviedla, že tá skutočnosť, aby si veriteľ zabezpečil lepšie vymoženie a zabezpečenie prípadného dlhu zo zmluvy o úvere. Na otázku súdu či žalobca vedel pri uzatváraní Zmluvy o prístupení k záväzku, že žalovaný je zároveň aj akcionár dlžníka uviedla, že žalobca o tom vedel. Na otázku súdu či uviedol žalovaný žalobcovi aký majetok vlastní a aký vlastní v rámci BSM a aký mimo BSM uviedla, že predpokladá že áno a to na základe toho že inak by so žalovaným nebola uzatvorená Zmluva o prístupení k záväzku. Nevedela však uviesť aký konkrétny majetok žalovaný uviedol, že vlastní. K tvrdeniu žalovaného, že žalobca pristupoval pri uzatváraní zmlúv ľahkovážne ak nezisťoval dostatočne majetkové pomery dlžníka a prístupujúceho dlžníka uviedla, že obsah zmluvy o prístupení k záväzku je jasne a zrozumiteľne špecifikovaný, kto je dlžníkom, výška dlhu a aké nastávajú dôsledky, takže ľahkovážnosť je tu na strane žalovaného. Na otázku súdu či by uzatvoril žalobca Zmluvu o prístupení k záväzku aj v prípade ak by vedel že žalovaný je ženatý a uzatvára zmluvu bez súhlasu manželky právna zástupkyňa uviedla, že žalobca by v prípade informácie žalovaného že je ženatý a uzatvára zmluvu bez súhlasu manželky tak by neuzatvoril predmetnú zmluvu.

11. Žalovaný v konaní potvrdil, že uzatvoril dňa 21.6.2017 zmluvu o prístupení k záväzku a to na základe návrhu, požiadavky žalobcu, zrejme na zlepšenie zabezpečenia a vymožitelnosti dlhu zo zmluvy o úvere, ktorú uzatvorila so žalobcom ako veriteľom spoločnosť AGROPRET-PULZ a.s. ako dlžník a ktorej bol a aj je členom predstavenstva spolu G.. Zmluvu o prístupení k záväzku uzatvárala slobodne, vážne, bol si vedomý výšky dlhu. Nebol si však celkom vedomý všetkých právnych následkov s tým spojených, a to konkrétne si nebol vedomý, že bude postihnutý aj majetok v BSM. Ja som nad tým bližšie nerozmýšľal. Je pravda že v dobe uzatvorenia zmluvy bol ženatý. Neinformoval žalobcu ako veriteľa že je ženatý, žalobca to nezisťoval a on sám to nepokladal za dôležité žalobcovi pri uzatváraní zmluvy uviesť. V dobe uzatvorenia zmluvy mal všetok majetok v BSM, žiaden majetok mimo BSM nemal. Išlo o jeden jednoizbový byt vo Vlčkovciach a jeden rodinný dom s pozemkom vo Vlčkovciach, kde aj býva. Rozsah BSM zúžený nebol a BSM nebolo ani zrušené. Manželka nepodniká, podnikal iba on. Na otázku

súdu prečo nežiadali resp. jeho manželka v prípade ak podniká o zrušenie BSM počas manželstva, aby sa vyhli prípadnému riziku s podnikaním spojeným žalovaný odpovedal, že zrušenie BSM za trvania manželstva z tohto dôvodu nepokladal za potrebné. Na otázku súdu či informoval manželku o úmysle uzatvoriť Zmluvu o prístupení k záväzku a o existencii Úverovej zmluvy žalovaný odpovedal, že neinformoval, s manželkou podnikateľské aktivity neriešil. Na otázku súdu, že ak v súdnom konaní tvrdí, že k uzatvoreniu zmluvy bol potrebný, nutný súhlas manželky, prečo zmluvu uzatvoril bez jej súhlasu, uzatvorili aj napriek tomu že mu súhlas manželka nedala žalovaný odpovedal, že ako už uviedol vyššie, v dobe uzatvorenia zmluvy o nevyhnutnosti súhlasu manželky k právnomu úkonu nevedel, dozvedel sa to až neskôr v súdnom konaní. Nemal o tejto právnej skutočnosti vedomosť. Na otázku súdu, či v čase uzatvorenia zmluvy mala spoločnosť AGROPRET-PULZ a.s. ktorej jej akcionár, člen predstavenstva a preto sa predpokladá má vedomosť o jej finančnej kondícii ako aj on, relevantný majetok postihnuteľný exekúciou a či bola spoločnosť ako aj on reálne schopní záväzok splniť žalovaný odpovedal, že spoločnosť mala majetok a to budovy, pozemky poľnohospodárske stroje. On sám pri prístupení k záväzku nerozmýšľal na tým z čoho by prípadný dlh uhradil.

12. Právny zástupca žalovaného v konaní uviedol, že žalobca je etablovanou spoločnosťou ktorej predmetom podnikania je poskytovanie úverov a leasingov, a pri uzatváraní jednak úverovej zmluvy so spoločnosťou AGROPRET-PULZ a.s. a jednak ani pri uzatváraní zmluvy o prístupení sa nezaujímal žiadnym spôsobom o bonitu prístupujúcej fyzickej osoby a len veľmi zbežne sa zaujímal aj o bonitu samotného dlžníka, nakoľko ak argumentuje tým, že spoločnosť vlastnila nehnuteľnosti, hnutel'ny majetok tak muselo jej byť zrejme a známe z verejných registrov či už je to kataster nehnuteľností alebo je to register záložných práv že všetky hnutel'ne veci všetky nehnuteľnosti boli v čase uzatvorenia úverovej zmluvy založené v prospech Slovenskej sporiteľne. Za ďalšie, ak žalobcovi vyšla bonita spoločnosti taká že je možné jej poskytnúť úver v hodnote 550.000 eur neexistuje dôvod a nebol ani zrozumiteľne vysvetlený zo strany žalobcu, prečo o rok po poskytnutí tohto úveru žiadal prístupenie fyzickej osoby a to bez toho aby žiadal súhlas jej manželky. Nemožno teraz tvrdiť iba na jednu stranu že žalovaný ľahkovážne uzatvoril zmluvu, pretože rovnako ľahkovážne k tomu pristúpil i žalobca. Všetky tieto zmluvné vzťahy dohadovala za žalobcu a komunikovala so žalovaným pani Viola Vrábová, ktorú preto žalovaný navrhuje v konaní vypočuť ako svedkyňu a to k okolnostiam uzatvorenia zmluvy o prístupení a to konkrétne k tomu či žalobca zisťoval alebo nezisťoval či je žalovaný ženatý, či žalovaný vytvára BSM, či má akýkoľvek majetok, ktorý nepatrí do BSM a aký majetok má v BSM.

13. Z úverovej zmluvy č. F. (č.l. 3 spisu) súd zistil, dňa 8.6.2016 žalobca ako veriteľ a spoločnosť AGROPRET - PULZ, a.s. ako dlžník v zastúpení IT., predsedom predstavenstva a C., členom predstavenstva uzatvorili v zmysle § 497 a nasl. Obchodného zákonníka úverovú zmluvu, na základe ktorej bola dohodnutá celková výška úveru 400.000 eur. V čl. III. sa dlžník zaviazal poskytnutý úver použiť na dohodnutý účel, vrátiť úver veriteľovi v dohodnutej lehote, zaplatiť úroky a ostatné príslušenstvo a splniť ostatné podmienky. Úver bol poskytnutý výlučne na úhradu kúpnych cien hnutel'nych vecí, ktoré dlžník nakupuje za účelom ich predaja zákazníkom. Úver bol podľa čl. I. zmluvy zabezpečený zabezpečovacím prevodom vlastníckeho práva a zmenkou. Zmluvné strany uzatvorili následne k zmluve aj dodatky č. 1 až 5., ktoré žalobca priložil k žalobe a ktorými sa okrem iného menila celková výška úveru (dodatok č. 3 celková výška úveru 550.000 eur) a konečná splatnosť (dodatok č. 5 konečná splatnosť úveru 30.6.2018).

14. Zo Zmluvy o prístupení k záväzku č. F. (č.l. 6 spisu) súd zistil, že dňa 21.6.2017 žalobca ako veriteľ a žalovaný ako spoludlžník uzatvorili v zmysle § 533 Občianskeho zákonníka Zmluvu o prístupení k záväzku na základe ktorej prístupujúci dlžník pristúpil k záväzku dlžníka AGROPRET - PULZ, a.s. z úverovej zmluvy č. ZCE/16/00009 zo dňa 8.6.2016 o poskytnutí úveru vo výške 500.000 eur. V zmysle čl. II. zmluvy sa spoludlžník zaviazal za dlžníka zaplatiť jeho peňažný záväzok voči veriteľovi. Záväzok voči veriteľovi sú povinný splniť dlžník aj spoludlžník spoločne a nerozdielne, vrátane príslušenstva. Veriteľ môže na splnenie záväzku vyzvať ktoréhokoľvek z dlžníkov, t.j. dlžníka alebo spoludlžníka.

15. Podľa § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka výkon práv a povinností vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi.

16. Podľa § 39 Občianskeho zákonníka neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrými mravom.

17. Podľa § 40a Občianskeho zákonníka ak ide o dôvod neplatnosti právneho úkonu podľa ustanovení § 49a, 140, § 145 ods. 1, § 479, § 589 a § 701 ods. 1, považuje sa právny úkon za platný, pokiaľ sa ten, kto je takým úkonom dotknutý, neplatnosti právneho úkonu nedovolá. Neplatnosti sa nemôže dovolávať ten, kto ju sám spôsobil. To isté platí, ak právny úkon nebol urobený vo forme, ktorú vyžaduje dohoda účastníkov (§ 40). Ak je právny úkon v rozpore so všeobecne záväzným právnym predpisom o cenách, je neplatný iba v rozsahu, v ktorom odporuje tomuto predpisu, ak sa ten, kto je takým úkonom dotknutý, neplatnosti dovolá.

18. Podľa § 118 ods. 1 Občianskeho zákonníka predmetom občianskoprávných vzťahov sú veci, živé zvieratá, a pokiaľ to ich povaha pripúšťa, práva alebo iné majetkové hodnoty.

19. Podľa § 119 ods. 1 Občianskeho zákonníka veci sú hnuiteľné alebo nehnuteľné.

20. Podľa § 136 ods. 1 Občianskeho zákonníka vec môže byť v spoluvlastníctve viacerých vlastníkov.

21. Podľa § 136 ods. 2 Občianskeho zákonníka spoluvlastníctvo je podielové alebo bezpodielové. Bezpodielové spoluvlastníctvo môže vzniknúť len medzi manželmi.

22. Podľa § 143 Občianskeho zákonníka v bezpodielovom spoluvlastníctve manželov je všetko, čo môže byť predmetom vlastníctva a čo nadobudol niektorý z manželov za trvania manželstva, s výnimkou vecí získaných dedičstvom alebo darom, ako aj vecí, ktoré podľa svojej povahy slúžia osobnej potrebe alebo výkonu povolania len jedného z manželov, a vecí vydaných v rámci predpisov o reštitúcii majetku jednému z manželov, ktorý mal vydanú vec vo vlastníctve pred uzavretím manželstva alebo ktorému bola vec vydaná ako právnenému nástupcovi pôvodného vlastníka.

23. Podľa § 143a ods. 1 Občianskeho zákonníka manželia môžu dohodou rozšíriť alebo zúžiť zákonom určený rozsah bezpodielového spoluvlastníctva. Obdobne sa môžu dohodnúť aj o správe spoločného majetku.

24. Podľa § 143a ods. 2 Občianskeho zákonníka manželia sa môžu dohodnúť, že vyhradia vznik bezpodielového spoluvlastníctva ku dňu zániku manželstva.

25. Podľa § 145 ods. 1 Občianskeho zákonníka, bežné veci týkajúce sa spoločných vecí môže vybavovať každý z manželov. V ostatných veciach je potrebný súhlas oboch manželov; inak je právny úkon neplatný.

26. Podľa § 145 ods. 2 Občianskeho zákonníka, z právnych úkonov týkajúcich sa spoločných vecí sú oprávnení a povinní obaja manželia spoločne a nerozdielne.

27. Podľa § 147 ods. 1 Občianskeho zákonníka, pohľadávka veriteľa len jedného z manželov, ktorá vznikla za trvania manželstva, môže byť pri výkone rozhodnutia uspokojená í z majetku patriaceho do bezpodielového spoluvlastníctva manželov.

28. Podľa § 148a ods. 1 Občianskeho zákonníka na použitie majetku v bezpodielovom spoluvlastníctve manželov potrebuje podnikateľ pri začatí podnikania súhlas druhého manžela. Na ďalšie právne úkony súvisiace s podnikaním už súhlas druhého manžela nepotrebuje.

29. Podľa § 148a ods. 2 Občianskeho zákonníka súd na návrh zruší bezpodielové spoluvlastníctvo manželov v prípade, že jeden z manželov získal oprávnenie na podnikateľskú činnosť. Návrh môže podať ten z manželov, ktorý nezískal oprávnenie na podnikateľskú činnosť. Pokiaľ toto oprávnenie majú obaja manželia, môže návrh podať ktorýkoľvek z nich.

30. Podľa § 488 Občianskeho zákonníka záväzkovým vzťahom je právny vzťah, z ktorého veriteľovi vzniká právo na plnenie (pohľadávka) od dlžníka a dlžníkovi vzniká povinnosť splniť záväzok.

31. Podľa § 489 Občianskeho zákonníka záväzky vznikajú z právnych úkonov, najmä zo zmlúv, ako aj zo spôsobenej škody, z bezdôvodného obohatenia alebo z iných skutočností uvedených v zákone.

32. Vecami sa všeobecne považujú hmotné veci, prípadne prírodné sily, ak sú ovládateľné a slúžia ľudskej potrebe

33. Závazok je v širšom zmysle záväzkovoprávny vzťah ako druh občianskoprávneho vzťahu, v užšom zmysle záväzkom rozumieme povinnosť vyplývajúcu z tohto záväzkovoprávneho vzťahu, t.j. záväzkovú povinnosť

34. Podľa § 533 Občianskeho zákonníka kto bez súhlasu dlžníka dohodne písomne s veriteľom, že splní za dlžníka jeho peňažný záväzok, stáva sa dlžníkom popri pôvodnom dlžníkovi a obaja dlžníci sú zaviazaní spoločne a nerozdielne. Ustanovenie § 531 ods. 4 tu platí obdobne.

35. Podľa § 497 Obchodného zákonníka zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

36. Podľa č.l. 8 CSP strany sporu sú povinné označiť skutkové tvrdenia dôležité pre rozhodnutie vo veci a podporiť svoje tvrdenia dôkazmi, a to v súlade s princípom hospodárnosti a podľa pokynov súdu.

37. Podľa § 185 ods. 1 CSP súd rozhodne, ktoré z navrhnutých dôkazov vykoná.

38. Podľa § 191 ods. 1 CSP dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo.

39. Podľa § 217 ods. 1, prvá veta CSP pre rozsudok je rozhodujúci stav v čase jeho vyhlásenia.

40. Navrhovanie dôkazov má priamu súvislosť s povinnosťou tvrdenia. Dôkaznú povinnosť môže účastník v konaní plniť od jeho samotného začiatku, pričom povinnosť označiť dôkazy sa vzťahuje na všetky tvrdenia účastníka s tým, že nesplnenie dôkaznej povinnosti prináša so sebou hrozbu takého rozhodnutia súdu, ktoré vychádza so skutkového základu zisteného z dôkazov navrhnutých účastníkom v opačnom procesnom postavení než je účastník, ktorý nesplnil alebo dostatočne nesplnil svoju dôkaznú povinnosť. Dôkazným bremenom pritom rozumieme zodpovednosť účastníka za výsledok konania, ktorý závisí od zistení z navrhnutých a vykonaných dôkazov. V prípade dôkaznej núdze sa neúspech pričíta tomu účastníkovi, na ktorom podľa predpisov hmotného práva leží dôkazné bremeno, t.j. zodpovednosť za preukázanie skutočností významných z hľadiska hmotného práva.

41. Nebolo medzi účastníkmi sporné uzatvorenie Úverovej zmluvy č. F. dňa 8.6.2016 v znení dodatkov, na základe ktorej žalobca ako veriteľ a spoločnosť AGROPRET - PULZ, a.s. ako dlžník v zastúpení Ing. Petrom Stankovičom, predsedom predstavenstva a Petrom Danom, členom predstavenstva poskytol žalobca dohodnutý úverový rámec za účelom úhrady kúpnych cien hnutel'nych vecí, ktoré dlžník nakupuje za účelom ich predaja zákaznikom. Úver bol podľa čl. I. zmluvy zabezpečený zabezpečovacím prevodom vlastníckeho práva a zmenkou. Nebolo sporné ani uzatvorenie Zmluvy o pristúpení k záväzku č. ZPV/16/00009 dňa 21.6.2017 medzi žalobcom ako veriteľ a žalovaným ako spoludlžník na základe ktorej pristupujúci dlžník - žalovaný pristúpil k záväzku dlžníka AGROPRET - PULZ, a.s. z úverovej zmluvy č. ZCE/16/00009. V zmysle čl. II. zmluvy sa spoludlžník zviazal za dlžníka zaplatiť jeho peňažný záväzok voči veriteľovi. Záväzok voči veriteľovi sú povinný splniť dlžník aj spoludlžník spoločne a nerozdielne, vrátane príslušenstva. Veriteľ môže na splnenie záväzku vyzvať ktoréhokoľvek z dlžníkov, t.j. dlžníka alebo spoludlžníka.

42. Žalobca si v konaní potom uplatňuje voči žalovanému ako spoludlžníkovi nárok na zaplatenie dlhu. Žalovaný sa v konaní bráni tým, že právny úkon, právny titul na základe, ktorého sa žalobca domáha v súdnom konaní svojho nároku voči žalovanému - Zmluva o pristúpení k záväzku je neplatným právnym úkonom či už z dôvodu jeho relatívnej neplatnosti podľa § 40a OZ v spojení s § 145 ods. 1 OZ ako aj z dôvodu absolútnej neplatnosti pre rozpor s dobrými mravmi podľa § 39 OZ.

43. Relatívnu neplatnosť právneho úkonu žalovaný vidí v tom, že žalovaný uzatvoril Zmluvu o pristúpení k záväzku resp. pristúpil k záväzku dňa 21.6.2017 t.j. v dobe keď bol od mája 1989 ženatý, z ktorého dôvodu sa podľa žalovaného vyžaduje v zmysle § 145 ods. 1 Občianskeho zákonníka (ďalej OZ) súhlas

druhého manžela s takýmto úkonom, nakoľko podľa názoru žalovaného išlo pri uzatváraní Zmluvy o pristúpení k záväzku o nakladanie so spoločnými vecami vzhľadom na dôsledky prípadnej exekúcie a nešlo vzhľadom na výšku dlhu o bežnú vec. Manželka žalovaného však k takémuto právnomu úkonu súhlas nedala a preto je zmluva (relatívne) neplatná. V tejto súvislosti žalovaný poukázal predovšetkým na Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky I. ÚS 26/2010 z 8. decembra 2010 (č.l. 13 spisu), v ktorom podľa žalovaného Ústavný súd SR v obdobnej veci vyslovil názor, že pri takomto právnom úkone ide o nakladanie so spoločnými vecami a to predovšetkým vzhľadom na účinnosť, následok (právny dôsledok) realizovaného právneho úkonu, ktorý sa v prípade exekúcie, uspokojenia dotkne celého BSM, teda sféry spoločných vecí. Podľa názoru Ústavného súdu SR postačí ak ide o vzťah sekundárny (nepriamy), či vzťah účinkov alebo možných dôsledkov právneho úkonu vo sfére spoločných vecí. Žaloba následne argumentoval tým, že nejde o nakladanie so spoločnými vecami, nakoľko nedošlo k dispozícii s predmetom BSM, ktorého predmetom nemôžu byť záväzky, ale len to čo môže byť predmetom vlastníctva (za predmet vlastníctva sa nepovažujú pohľadávky a záväzky, dlhy). Nebol preto potrebný súhlas manželky žalovaného. Žalobca poukázal na viaceré rozhodnutia súdov obsahujúce totožný právny záver a právne posúdenie (napr. rozsudok NS SR sp. zn. 4 Cdo 234/2010 č.l. 43 spisu, rozsudok KS BA sp. zn. 6Co/292/2012 č.l. 46, KS TT sp. zn. 9Co/342/2012 č.l. 48, KS BA sp. zn. 8Co/1/2012 č.l. 50, KS BA sp. zn. 3Co/245/2009 č.l. 60) pričom súdy mali vedomosť o obsahu Nálezu Ústavného súdu SR I. ÚS 26/2010.

44. Súd sa pri posudzovaní relatívnej neplatnosti predmetného právneho úkonu stotožňuje v celom rozsahu s právnou argumentáciou a právnym názorom žalobcu a má za to že základným predpokladom v zmysle § 145 ods. 1 OZ je existencia právneho úkonu týkajúceho sa spoločných vecí pričom spoločnými vecami sú tie, pri ktorých dochádza k dispozícii s predmetom BSM alebo ich správou. Predmetom BSM môže byť len to čo môže byť predmetom vlastníctva a to nie sú záväzky. Súd má tak zato, že pod spojením „vybavovanie vecí týkajúcich sa spoločných vecí“ sa rozumie len priame nakladanie a správa spoločného majetku. Žalovaný pri uzatváraní Zmluvy o pristúpení k záväzku jednoznačne na seba preberal záväzok, prevzatie záväzok je predmetom daného konkrétneho právneho úkonu a žalovaný pri jeho realizácii „nevybavoval“ tak vec dotýkajúcu sa spoločných „vecí“. Preto v tomto konkrétnom prípade podľa názoru súdu nejde o dispozíciu so spoločnou vecou ako nesprávne v konaní tvrdí a vykladá žalovaný a nebol preto ani potrebný súhlas manželky žalovaného v zmysle zák. ust. § 145 ods. 1 OZ. Žalovaný pri svojej právnej argumentácii poukázal na Nález Ústavného súdu SR I. ÚS 26/2010. Súd sa ale so závermi a právnym názorom obsiahnutým v predmetom náleze nestotožňuje. Ústavný súd SR nedostatočne zdôvodnil a nevysvetlil z akého dôvodu sa prikláňa a má za rozhodujúci účinok, následok právneho úkonu a nie je pre Ústavný súd SR až tak rozhodujúci samotný predmet dispozície. Ústavný súd SR nevysvetlil prečo „uprednostnil“ vzťah „sekundárny“ pred vzťahom „priamym, bezprostredným“ k spoločným veciam pri interpretácii obsahu normatívneho textu „vybavovanie vecí týkajúcich sa spoločných vecí“. Z akého dôvodu podľa jeho názoru „postačí, ak ide o vzťah sekundárny“. Ústavný súd SR žiadnym spôsobom nevysvetlil prečo uprednostnil pri svojom výklade a právnom posúdení „ochranu“ manžela dlžníka pred „ochranou“ veriteľa manžela. Treba zdôrazniť, že uvedené nevysvetlil a presvedčivo nezdôvodnil v konaní ani sám žalovaný a pri svojej argumentácii sa výlučne obmedzil iba na „zdôvodnenie“ predmetného nálezu. Žalovaný sa uspokojil s odôvodnením Ústavného súdu SR a nepokladal v tomto smere za účelné túto argumentáciu ďalej rozvíjať a to aj napriek vedomosti, že obsah nálezu nie je všeobecne súdmi akceptovaný. V prípade ak žalovaný zotrval na právnej obrane prevzatej z predmetného nálezu, tak bolo vzhľadom na argumentáciu žalobcu a individuálne okolnosti prípadu nutné ju širšie a presvedčivo zdôvodniť. O tom, že zákonodarcu chcel v § 145 ods. 1 riešiť len priame nakladanie so spoločnou vecou, a nie sekundárne dopady, svedčí navyše aj systematika Občianskeho zákonníka. Úprava bezpodielového spoluvlastníctva je totiž zaradená do jeho druhej časti venovanej vecným právom, konkrétne do jej druhej hlavy pojednávajúcej o spoluvlastníckom práve. Táto systematika naznačuje, že § 145 ods 1 Občianskeho zákonníka sa týka výkonu vlastníckeho práva, teda práva vec držať užívať, požívať jej plody a nakladať s ňou. Pri záväzkoch, ktoré majú len sekundárny vzťah k spoločnej veci, akými sú napríklad pristúpenie k dlhu, či prijatie pôžičky alebo úveru, sa však ani jedno z týchto nevykonáva. Súd pokladá za potrebné ešte dodať, že na daný prípad by bolo možné aplikovať aj zák. ust. § 148a ods. 1 OZ, v zmysle ktorého sa „na použitie majetku v bezpodielovom spoluvlastníctve manželov potrebuje podnikateľ pri začatí podnikania súhlas druhého manžela. Na ďalšie právne úkony súvisiace s podnikaním už súhlas druhého manžela nepotrebuje“. Zmluva o pristúpení k záväzku bola žalovaným bezpochyby uzatváraná v súvislosti s podnikaním a o podnikaní žalovaného mala jeho manželka vedomosť, t.j. bezpochyby s ním v počiatku súhlasila (opak nebol v konaní ani žalovaným tvrdý). Aj z uvedeného dôvodu má preto súd zato, že súhlas manželky

žalovaného z právnym úkonom - uzatvorením zmluvy o pristúpení k záväzku nebol potrebný a jeho absencia zmluvu neplatnou nerobí.

45. Nakoľko sa súd priklonil k právnemu názoru, že pre posúdenie či ide alebo nejde o nakladanie zo spoločnou vecou je rozhodujúci vzťah k spoločným veciam „priamy, bezprostredný“ a nie „sekundárny“ tak vysporiadavanie sa s ďalšou argumentáciou Ústavného súdu SR (a potom aj totožnou argumentáciou žalovaného) v tejto súvislosti je bezpredmetné a irelevantné. Napr. Ústavný súd SR v náleze uviedol, že „pri skúmaní sekundárnych dopadov a možných nepriamych dôsledkov právneho úkonu vo sfére majetku patriaceho do bezpodielového spoluvlastníctva manželov, sa musí predovšetkým zisťovať, či manžel, ktorý bol účastníkom právneho úkonu, vlastnil v čase jeho uskutočnenia majetok relevantnej hodnoty mimo masy bezpodielového spoluvlastníctva manželov, ktorý by mohol byť predmetom exekučného uspokojenia jeho veriteľa“. Žalovaný potom v konaní tvrdil, že nakoľko žalobca doposiaľ žiadnym spôsobom nepreukázal, že by žalovaný vlastnil majetok mimo masy bezpodielového spoluvlastníctva manželov, z ktorého by mohla byť uspokojená pohľadávka žalobcu, tak by sa vyžadovala aplikácia ustanovenia § 145 ods. 1 OZ. Tieto úvahy a dokazovanie v tomto smere nie sú podstatné, nakoľko pri právnom posúdení veci ako je vyššie zdôvodnené tieto skutočnosti (či mal žalovaný nejaký majetok mimo alebo iba v rámci BSM, iba v ktorom prípade by bolo možné hovoriť o sekundárnych dopadov a teda o nakladaní so spoločnou vecou) nemajú rozhodujúci význam pre rozhodnutie vo veci samej. Z ustálenej judikatúry Najvyššieho súdu SR aj Ústavného súdu SR vyplýva, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces. Z uvedeného dôvodu sa súd ani podrobnejšie nezaoberal ďalšou právnou argumentáciou žalovaného v tomto smere a ďalším dokazovaním. V tejto súvislosti je nutné taktiež zdôvodniť prečo súd nevykonal žalobcom navrhnutý dôkaz výsluchom svedkyne Violy Vrábovej. Žalobca na pojednávaní dňa 15.1.2020 navrhol v konaní vypočuť svedkyňu Violu Vrábovú, ktorá ako pracovníčka žalobcu komunikovala a dohadovala so žalovaným zmluvné vzťahy a mala sa vyjadriť k okolnostiam uzatvorenia zmluvy o pristúpení k záväzku, najmä či žalobca zisťoval alebo nezisťoval či je žalovaný ženatý, či žalovaný vytvára BSM, či má akýkoľvek majetok, ktorý nepatrí do BSM a aký majetok má v BSM. Súd v občianskom súdnom konaní nie je viazaný návrhmi účastníkov na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z nich budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu a nie účastníkov konania. Súd odmietol vykonať tento žalovaným navrhnutý dôkaz, nakoľko má za to, že nie je pri právnom posúdení ako je vyššie zdôvodnené rozhodujúci, je nepotrebný a neúčelný. Zásadné okolnosti uzatvorenia zmluvy sú jednoznačne preukázané a to, že žalovaný mal vedomosť o tom k akému záväzku pristupuje, v akej výške je záväzok, že slobodne, vážne a dobrovoľne pristupuje k záväzku, ktorý je popri dlžníkovi povinný uhradiť. Ďalšie okolnosti nie ako napr. akým spôsobom žalobca zisťoval (v akom konkrétnom rozsahu) z čoho a z akého majetku sa môže uspokojiť v prípade jeho nesplnenia nie sú pre rozhodnutie až tak dôležité a zásadné. Je treba dodať, že je vecou žalobcu ako veriteľa akým spôsobom a či si zisťuje z akého majetku môže byť prípadne exekúciou uspokojený a je to jeho podnikateľským rizikom, ak uzatvára vzťah (poskytuje úver, uzatvára zmluvu o pristúpení k záväzku z úveru) akým spôsobom a ako precízne si zisťuje „bonitu“ klienta (dlžníka ako aj spoludlžníka). V danej veci bola pohľadávka žalobcu zabezpečená zmluvne dohodnutým spôsobom (čl. I. úverovej zmluvy) a úvahy o tom, či mal žalobca skúmať ešte bližšie majetok dlžníkov z ktorého by sa prípadne uspokojil a či bol pri tom „lahkovážny“ alebo postupoval „nedbanlivo“ súd irelevantné. Súd preto ak navrhnutý dôkaz nevykonal postupoval v súlade so zásadou čo možno najrýchlejšieho prejednanie a rozhodnutia súdneho sporu, bez neodôvodnených prieťahov a v súlade so zásadou hospodárnosti konania, bez porušenia akéhokoľvek procesného práva žalovaného, ktorým by mu bola odňatá možnosť konať pred súdom.

46. Nie je možné sa ďalej stotožniť ani s názorom, že jedinú možnú ochranu manžela dotknutého právnymi úkonmi druhého manžela nad rámec bežných vecí, týkajúcich sa spoločných vecí obsahuje ust. § 145 ods. 1 OZ, a že iba vďaka tomuto ustanoveniu sa môže brániť pred negatívnym účinkom právneho úkonu žalovaného. Nepriaznivé dopady sú dôsledkom existencie bezpodielového spoluvlastníctva, s ktorým je spätá nutnosť vzájomného zdieľania majetkového osudu manželov do doby, pokiaľ ich BSM trvá. Nie je sporné, že účinok a právny následok daného úkonu nastane aj vo sfére BSM, tento však bolo možné (!) eliminovať zákonným spôsobom napr. zrušením BSM prípadne

jeho zúžením dohodou, čo sa v danom prípade nestalo a preto manželka žalovaného musí strpieť, aby žalobcova pohľadávka bola uspokojená z majetku v BSM oboch manželov. Treba zdôrazniť, že negatívne dopady mohol eliminovať nie len žalovaný, ale aj jeho manželka zmenou rozsahu BSM, prípadne jeho zrušením (§ 148a ods. 2 OZ). Manželka žalovaného vedela, že žalovaný podniká a s podnikaním je vždy spojené riziko negatívneho vplyvu na majetok. Žalovaná však bola k tomuto riziku ľahostajná, sama neučinila žiadne kroky na eliminovanie rizika a preto nesie zodpovednosť aj za negatívne dopady na jej majetok v BSM. Je bežné, že v manželstvách kde manžel podniká, tak druhý manžel, ktorý oprávnenie na podnikanie nemá súdnou cestou zruší BSM, aby sa prechádzalo dopadu negatívnych vplyvov podnikania na sféru spoločného majetku. Ak žalovaný spolu s manželkou v dobe keď sa mu podnikateľky darilo, ako sa vyjadril žalovaný pred súdom, „nepokladali za potrebné“ zrušiť BSM, tak sa sami vystavili riziku postihnutia exekúciou spoločného majetku a sú sami zodpovední za prípadný negatívny dopad nezdarov podnikania na spoločný majetok. Ako sa v konečnom dôsledku ukázalo tak zrušenie BSM za trvania manželstva bolo nakoniec vhodné (a potrebné). Zákonný rámec tak obsahuje aj iné možnosti ochrany druhého manžela a nemôže byť v žiadnom prípade na ťarchu žalobcu ak žalovaný (prípadne jeho manželka, ktorá sa teraz domáha ochrany) takúto zákonnú možnosť nevyužil a druhému manželovi ochranu neposkytol, hoci mohol a nič mu v tom nebránilo.

47. Súd tak dospel k záveru, že Zmluva o pristúpení záväzku nie je neplatná z dôvodu absencie súhlasu manželky s jej uzatvorením. K uzatvoreniu zmluvy nebol potrebný v zmysle § 145 ods. 1 OZ jej súhlas nakoľko základnou podmienkou aplikácie cit. zák. ustanovenia je existencia právneho úkonu týkajúceho sa spoločných vecí a pokiaľ táto podmienka splnená nie je ako tomu bolo v danom prípade, keďže zmluva sa priamo netýka vecí v BSM (týka sa záväzkov, ktoré vecou v právnom slova zmysle nie sú a nie sú preto ani predmetom vlastníctva ani bezpodielového spoluvlastníctva) sú úvahy o tom, či išlo o bežnú vec alebo nie (ako tvrdí žalovaný s poukazom na výšku úveru) a teda či k právnemu úkonu bol alebo nebol potrebný súhlas manželky žalovaného bezpredmetné. Pristúpením žalovaného k záväzku nevznikol spoločný záväzok manželov, ale iba záväzok žalovaného, pretože nešlo o vybavovanie záležitostí týkajúcich sa spoločných vecí v BSM a z toho dôvodu k takémuto právnemu úkonu nebol ani potrebný súhlas manželky žalovaného. Na záver súd ešte dodáva, že v zmysle § 40a druhá veta OZ sa žalovaný sám ani nemôže dovolávať relatívnej neplatnosti z toho dôvodu, že ním tvrdenu neplatnosť by spôsobil sám svojim konaním tým, že uzatvoril právny úkon - zmluvu o pristúpení k záväzku bez súhlasu manželky hoci takýto súhlas ako v súčasnosti tvrdí bol nutný, čo je opäť len ďalší dôvod na vyhodnotenie právnej obrany žalovaného spočívajúcej v námietke relatívnej neplatnosti ako nedôvodnej.

48. Čo sa týka žalovaným tvrdenej absolútnej neplatnosti Zmluvy o pristúpení k záväzku v zmysle § 39 OZ, tak súd má za to, že daný právny úkon nie je v rozpore s dobrými mravmi (neprieči sa dobrým mravom) a nestotožňuje sa bez ďalšieho s právnym názorom obsiahnutým v Náleze Ústavného súdu I. ÚS 26/2010, právnym názorom žalovaného ako právnym názorom obsiahnutým aj v ďalších rozhodnutiach, na ktoré poukázal žalovaný. Ústavný súd SR v náleze uviedol, že treba zohľadniť tú skutočnosť, že manžel realizoval podnikateľskú činnosť nie vo vlastnom mene a na vlastnú zodpovednosť, ale účasťou na podnikaní právnickej osoby - spoločnosti s ručením obmedzeným. Pojmovým znakom tejto obchodnej spoločnosti je práve obmedzené ručenie spoločníka za jej záväzky a aj oddelenie záväzkov spoločnosti a spoločníka. Spoločnosť zodpovedá celým svojim majetkom, spoločník ručí do výšky nesplateného vkladu. Preto sa javí v rozpore s dobrými mravmi ak spoločník bez súhlasu manželky dohodou s veriteľom pristúpi k záväzku spoločnosti. Tunajší súd má za to, že pre posúdenie konania žalovaného v rozpore s dobrými mravmi je nutné predovšetkým zohľadniť individuálne okolnosti konkrétneho prípadu bez čoho nie je možné prijať automaticky závery rozhodnutí, na ktoré v tejto súvislosti poukázal žalovaný. Nie je možné hodnotiť a posudzovať úkon v rozpore s dobrými mravmi, výlučne len na základe toho že ho uzatváral žalovaný ako člen predstavenstva ako akcionár dlžníka, ktorý neručí za záväzky spoločnosti, pričom v prípade uspokojenia záväzku by bol postihnutý aj majetok jeho manželky. Žalovaný sám ako fyzická osoba dobrovoľne, slobodne pristúpil k záväzku obchodnej spoločnosti, v ktorej je akcionárom a prebral (popri spoločnosti) na seba zodpovednosť a záväzok spoločnosti. Zákon takéto konanie nevyklučuje a teda zjavne pripúšťa, bez ohľadu na dôsledky, ktoré sa potencionálne môžu prejavíť aj v sfére spoločného majetku pristupujúceho dlžníka a jeho manžela. Toto riziko možných negatívnych dopadov podstúpil žalovaný slobodne a dobrovoľne. Preto konanie žalovaného voči žalobcovi pri právnom úkone nemožno vnímať ako v rozpore s dobrými mravmi. Treba ale dodať, že pokiaľ žalovaný má za to, že k právnemu úkonu bol potrebný súhlas jeho manželky a úkon vykonal aj napriek jeho absencii, tak takéto konanie, ale výlučne vo vzťahu k manželke (!) by bolo možné hodnotiť ako konanie v rozpore s dobrými mravmi. Teda nie vykonanie

právneho úkonu ako takého, ale konanie žalovaného voči manželke, ktorý ju „obišiel“, realizoval právny úkon bez jej vedomia a súhlasu. Takéto ne/konanie žalovaného voči jeho manželke nemôže však byť v žiadnom prípade na ťarchu žalobcu a robiť právny úkon neplatný pre rozpor s dobrými mravmi a spôsobovať neplatnosť právneho úkonu. Tvrdenie žalovaného v konaní, že o nutnosti súhlasu manželky v čase uzatvárania zmluvy nevedel a o tejto potrebe sa dozvedel až neskôr sa javia súdu len ako účelové a špekulatívne. Nie je síce možné vylúčiť žalovaného „neznať práva“, ale takáto neznať je len a len na ťarchu jemu samému a nemôže ho žiadnym spôsobom ospravedlňovať.

49. Ústavný súd SR v náleze v súvislosti s posudzovaním rozporu s dobrými mravmi sa taktiež vyslovil: „...spoločník (fyzická osoba) bez súhlasu svojho manžela s dohodou s veriteľom pristúpil k záväzku spoločnosti, a teda sa stane spoločníkom a nerozdielnym dlžníkom popri spoločnosti, pričom predpokladaným cieľom tohto konania je vytvoriť možnosť exekučného usporiadania predmetnej pohľadávky z vecí patriacich do BSM“. Žalovaný sa v konaní vyjadril, že si nebol vedomý všetkých právnych následkov spojených s uzatvorením Zmluvy o pristúpení k záväzku, a to konkrétne si nebol vedomý, že v prípade exekúcie bude postihnutý aj majetok v BSM. V konaní tak nebolo preukázané, že predpokladaným cieľom, zámerom konania žalovaného bolo vytvorenie možnosti exekúcie vecí patriacich do BSM. Žalovaný takýto zámer nemal a bez jeho naplnenia nie je možné opäť v rámci úvah Ústavného súdu SR hovoriť pri uzatváraní zmluvy o to, že táto bola uzatváraná v rozpore s dobrými mravmi.

50. V súvislosti s posudzovaním dobrých mravov žalovaný uviedol, že žalobca v tomto konkrétnom prípade taktiež nedostatočne, veľmi zbežne overil majetkové pomery (bonitu) či už dlžníka (obchodnej spoločnosti) a aj žalovaného ako pristupujúceho dlžníka ako i skutočnosť, že si nezabezpečil súhlas manželky a z toho dôvodu postupoval pri uzatváraní zmluvy so žalovaným „nedbanlivo, ľahkovážne“. Ako už súd uviedol vyššie spôsobom akým žalobca zisťoval (v akom konkrétnom rozsahu) z čoho a z akého majetku sa môže uspokojiť v prípade jeho nesplnenia nie sú pre rozhodnutie až tak dôležité a zásadné. Je vecou žalobcu ako veriteľa akým spôsobom a či si zisťuje z akého majetku môže byť prípadne exekúciou uspokojený a je to jeho podnikateľským rizikom, ak uzatvára vzťah (poskytuje úver, uzatvára zmluvu o pristúpení k záväzku z úveru) akým spôsobom a ako precízne si zisťuje „bonitu“ klienta (dlžníka ako aj spoludlžníka). V danej veci bola pohľadávka žalobcu zabezpečená zmluvne dohodnutým spôsobom (čl. I. úverovej zmluvy) a úvahy o tom, či mal žalobca skúmať ešte bližšie majetok dlžníkov z ktorého by sa prípadne uspokojil a či bol pri tom „ľahkovážny“ alebo postupoval „nedbanlivo“ súd irelevantné a v žiadnom prípade takéto ne/konanie žalobcu zmluvu v rozpore s dobrými mravmi nerobí.

51. Žalovaný taktiež považuje pristúpenie k záväzku v značnej výške za neprimerané zaťaženie žalovaného a v rozpore s dobrými mravmi, čo taktiež vedie k neplatnosti právneho úkonu. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp.zn.: 3Co/3/2011. Po oboznámení sa so znením tohto rozsudku má súd za to, že predmetný rozsudok nie je relevantným dôkazom, na ktorý by mal konajúci súd v danom spore prihliadať a ani na právne názory v ňom uvedené, a to z dôvodu diametrálne odlišného skutkového a právneho stavu od skutkového a právneho stavu existujúceho v danom spore. Žalovanému (a ani dlžníkovi) nebol poskytnutý žiadny spotrebiteľský úver, žalovaný nepožíva postavenie spotrebiteľa, a preto na daný spor nie je možné aplikovať ustanovenia zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch ako ani ustanovenia Občianskeho zákonníka pojednávajúce o spotrebiteľských zmluvách. Žalovaný pristúpil na základe Zmluvy k záväzku vzniknutého z Úverovej zmluvy slobodne a s plným vedomím o právnom dôvode a výške záväzku, nakoľko v čase podpisu Zmluvy bol a aj v súčasnosti je štatutárnym orgánom obchodnej spoločnosti AGROPRET - PULZ, a.s., (člen predstavenstva) a akcionárom uvedenej obchodnej spoločnosti. Žalovaný teda poznal aj finančnú kondíciu AGROPRET - PULZ, a.s., a vedel posúdiť aj možnosť vzniku povinnosti uhradiť za danú obchodnú spoločnosť záväzok vzniknutý z úverovej zmluvy iste majúci za to, že pristúpenie k záväzku nie je pre neho neprimeraným zaťažením, inak by logicky daný právny úkon slobodne a dobrovoľne nerealizoval.

52. Súd tak dospel k záveru, že zmluva o pristúpení k záväzku svojim obsahom ani účelom dobrým mravom neodporuje, neprieči sa im a nie je preto ani absolútne neplatná.

53. V konaní nebolo preukázané tvrdenie žalovaného, že zmluva je absolútne a ani relatívne neplatná. Súd preto pri posudzovaní nároku žalobcu vychádza z platného uzatvorenia Zmluvy o pristúpení k

záväzku, na základe ktorého vznikla žalovanému povinnosť uhradiť dlh zo Zmluvy o úvere žalobcovi. Žalovaný si túto povinnosť nesplnil, dlh žalobcovi neuhradil a preto sú žalobu pokladá za dôvodne podanú a uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi žalovanú sumu spolu s príslušenstvom. Treba dodať, že výška záväzku (ani v konaní uplatňovaná časť tohto záväzku) vzniknutého z úverovej zmluvy, ku ktorému na základe zmluvy žalovaný pristúpil nebola sporná a zo strany žalovaného žiadnym spôsobom počas celého konania namietaná, a preto súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi časť v súdnom konaní žalobcom uplatneného dlhu vo výške 10.000 eur

54. Podľa § 365 Obchodného zákonníka je dlžník v omeškaní, ak nesplní riadne a včas svoj záväzok, a to až do doby poskytnutia riadneho plnenia alebo do doby, keď záväzok zanikne iným spôsobom. Dlžník však nie je v omeškaní, pokiaľ nemôže plniť svoj záväzok v dôsledku omeškania veriteľa.

55. Podľa § 369 ods.1 Obchodného zákonníka ak je dlžník v omeškaní so splnením peňažného záväzku alebo jeho časti, je povinný platiť z nezaplatenej sumy úroky z omeškania dohodnuté v zmluve. Ak úroky z omeškania neboli dohodnuté, dlžník je povinný platiť úroky z omeškania podľa predpisov občianskeho práva. Ak záväzok vznikol zo spotrebiteľskej zmluvy a dlžníkom je spotrebiteľ, možno dohodnúť úroky z omeškania najviac do výšky ustanovenej podľa predpisov občianskeho práva.

56. Podľa § 1 ods. 1 nariadenia vlády č. 21/2013 Z.z., ktorým sa vykonávajú ustanovenia § 369 ods. 2 a § 369c ods. 1 Obchodného zákonníka sadzba úrokov z omeškania sa rovná základnej úrokovej sadzbe Európskej centrálnej banky platnej k prvému dňu príslušného kalendárneho polroka omeškania zvýšenej o osem percentuálnych bodov; takto určená sadzba úrokov z omeškania sa použije počas celého tohto kalendárneho polroka omeškania.

57. Nakoľko sa žalovaný dostal s plnením svojej povinnosti voči žalobcovi do omeškania, bolo potrebné v zmysle § 369 ods. 1 OBZ uložiť mu povinnosť zaplatiť úrok z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 10.000 eur od 1.7.2018 (teda počnúc dňom nasledujúcim po dni kedy bola dohodnutá konečná splatnosť úveru v Dodatku č. 5 k zmluve) do zaplatenia.

58. Podľa § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

59. Podľa § 262 ods. 1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

60. Podľa § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

61. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol v zmysle § 262 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP tak, že procesne plne úspešnému žalobcovi priznal náhradu trov konania v celom rozsahu (za zaplatený súdny poplatok, trovy právneho zastúpenia), uložil žalovanému a intervenientovi na strane žalovaného povinnosť ich žalobcovi spoločne a nerozdielne zaplatiť s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd až po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP). Súd nezistil žiadne dôvody hodné osobitného zreteľa, ktoré by odôvodňovali výnimočne náhradu trov konania nepriznať (§ 257 CSP).

Poučenie:

Proti rozsudku je prípustné odvolanie v lehote 15 dní od doručenia rozsudku na _____ súde, proti ktorého rozsudku smeruje (§ 355, § 362 CSP)

Odvolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné (§ 358 CSP).

Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP).

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh) (§ 365 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 364 CSP).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 CSP).

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie (§ 366 CSP).

Exekúciu možno vykonať na návrh toho, kto je oprávnený požadovať splnenie nároku z exekučného titulu preto, že povinný dobrovoľne nesplnil to, čo mu exekučný titul ukladá (§ 48 zák. č. 233/1995 Z.z.). Exekúciu vykoná exekútor, ktorého na vykonanie exekúcie poverí súd (§ 55 ods. 1 zák. č. 233/1995 Z.z.), kauzálnie príslušným je Okresný súd Banská Bystrica (§ 49 zákona č. 233/1995 Z.z.).“